

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,  
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage van 25 maart 2003 in  
het geding tussen:

en

appellant.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 8 oktober 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van . (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 14 februari 2002 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 maart 2003, verzonden op 4 april 2003, heeft de rechtbank te 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dit besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 mei 2003, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 mei 2003 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Bij de aanvraag is als verblijfsdoel opgegeven het verrichten van arbeid, al dan niet in loondienst.

2.2. Bij het besluit van 14 februari 2002 heeft de staatssecretaris het bezwaar kennelijk ongegrond geacht en, in verband daarmee, met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), afgezien van het horen van de vreemdeling.

2.3. Ingevolge artikel 7:2 van de Awb stelt een bestuursorgaan, voordat het op bezwaar beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is.

2.4. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000, is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, kan Onze Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.5. In grief 1 bestrijdt de minister het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris blijk heeft gegeven van een onjuiste opvatting van het begrip "kennelijk" als bedoeld in artikel 7:3 van de Awb. Volgens de minister berust dit oordeel op een onjuiste lezing van het besluit van 14 februari 2002 en op een onjuiste uitleg van het voormeld wetsartikel.

2.6. Voorop wordt gesteld dat het horen blijkens de geschiedenis van totstandkoming van de Awb (PG Awb I, p. 332 e.v.) een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftenprocedure. Dit houdt verband met de verhouding naar algemeen bestuursrecht tussen enerzijds de verantwoordelijkheid van het bestuur voor gefundeerde en samenhangende besluitvorming, waar onder begrepen de fasen van heroverweging, en anderzijds de verantwoordelijkheid van de bestuursrechter voor de toetsing op rechtmatigheid van het definitieve besluit dat in rechte wordt aangevochten. Gelet op de verschillende verantwoordelijkheden van bestuur en rechter dient het bestuur zoveel als redelijkerwijs mogelijk is te bevorderen dat de daarvoor relevante informatie in het kader van zijn besluitvorming wordt vergaard. In het licht hiervan heeft de rechtbank dan ook met juistheid overwogen dat slechts met toepassing van artikel 7:3 Awb van het horen kan worden afgezien en dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als bedoeld onder b van dat artikel, indien er naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Zij overweegt evenwel ten onrechte dat de staatssecretaris voor een juiste toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, bekend diende te zijn met hetgeen de vreemdeling wellicht mondeling naar voren zou willen brengen, aangezien deze uitleg de in die bepaling neergelegde uitzonderingsmogelijkheid illusoir maakt.

2.7. Niettemin leidt dit niet tot gegrondverklaring van het hoger beroep.

2.8. In het bezwaarschrift brengt de vreemdeling naar voren dat hij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld zijn aanvraag aan te vullen dan wel een beroep te doen op uitzonderingsbepalingen. Voorts voert hij daarin aan dat hij in aanmerking komt voor een vrijstelling van het vereiste van het beschikken over een geldig mvv omdat hij reeds geruime tijd legaal in Nederland verblijft en hij onmisbaar is voor zijn werkgever.

Dat bezwaarschrift, bezien in het licht van het besluit van 8 oktober 2001 en de daarop van toepassing zijnde, voormelde wettelijke voorschriften, sluit niet uit dat de vreemdeling tijdens de hoorzitting feiten en

omstandigheden naar voren zou hebben gebracht die tot gegrondverklaring van dat bezwaar zouden hebben geleid. Voorzover de minister heeft beoogd te betogen dat slechts hetgeen met zoveel woorden is gesteld in het bezwaarschrift van belang is teneinde te bepalen of het bezwaar al dan niet kennelijk ongegrond is, geeft dat blijk van een te beperkte toetsing aan dat begrip. De rechtbank is derhalve, zij het op niet geheel juiste gronden, terecht tot oordeel gekomen dat het besluit van 14 februari 2002 in strijd is met artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb. Grief 1 faalt.

2.9. Grief 2 heeft geen zelfstandige betekenis en kan derhalve buiten beschouwing blijven.

2.10. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop die rust, te worden bevestigd.

2.11. De minister dient op hierna te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

### 3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in de door \_\_\_\_\_ in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte proceskosten tot een bedrag van € 322,00, dat geheel is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het bedrag dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) te worden betaald aan \_\_\_\_\_.

Aldus vastgesteld door mr. M. Vlasblom, Voorzitter, en mr. J.E.M. Polak en mr. A.W.M. Bijloos, Leden,  
in tegenwoordigheid van mr. J.A.W. Huijben, ambtenaar van Staat.

w.g. Vlasblom  
Voorzitter

w.g. Huijben  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 juli 2003

313-379.  
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,  
de Secretaris van de Raad van State,  
voor deze,